

Zaak C-73/06

Planzer Luxembourg Sàrl **tegen** **Bundeszentralamt für Steuern**

(verzoek van het Finanzgericht Köln
om een prejudiciële beslissing)

„Zesde btw-richtlijn — Artikel 17, leden 3 en 4 — Teruggaaf van btw — Achtste btw-richtlijn — Teruggaaf van btw aan niet in binnenland gevestigde belastingplichtigen — Artikelen 3, sub b, en 9, tweede alinea — Bijlage B — Verklaring van belastingplichtigheid — Juridische draagwijdte — Dertiende btw-richtlijn — Teruggaaf van btw aan niet op grondgebied van Gemeenschap gevestigde belastingplichtigen — Artikel 1, punt 1 — Begrip zetel van bedrijfsuitoefening”

Conclusie van advocaat-generaal V. Trstenjak van 19 april 2007 I - 5658
Arrest van het Hof (Vierde kamer) van 28 juni 2007 I - 5677

Samenvatting van het arrest

1. *Fiscale bepalingen — Harmonisatie van wetgevingen — Omzetbelasting — Gemeenschappelijk stelsel van belasting over toegevoegde waarde — Teruggaaf van belasting aan niet in binnenland gevestigde belastingplichtigen*
(Richtlijn 79/1072 van de Raad, art. 3, sub b, 9, tweede alinea, en bijlage B)

2. *Fiscale bepalingen — Harmonisatie van wetgevingen — Omzetbelasting — Gemeenschappelijk stelsel van belasting over toegevoegde waarde — Teruggaaf van belasting aan niet op grondgebied van Gemeenschap gevestigde belastingplichtigen*
 (Richtlijn 86/560 van de Raad, art. 1, punt 1)

1. De artikelen 3, sub b, en 9, tweede alinea, van de Achtste richtlijn (79/1072) betreffende de harmonisatie van de wetgevingen der lidstaten inzake omzetbelasting — Regeling voor de teruggaaf van de belasting over de toegevoegde waarde aan niet in het binnenland gevestigde belastingplichtigen, moeten aldus worden uitgelegd dat de overeenkomstig het model in bijlage B bij deze richtlijn opgestelde verklaring in beginsel het vermoeden wettigt dat de betrokkene niet alleen aan de belasting over de toegevoegde waarde is onderworpen in de lidstaat waaronder de belastingdienst ressorteert die hem deze verklaring heeft afgegeven, maar ook dat hij in die lidstaat op enigerlei wijze is gevestigd, hetzij doordat hij daar de zetel van zijn bedrijfsuitoefening heeft, hetzij doordat hij daar beschikt over een vaste inrichting van waaruit de handelingen worden verricht.

Deze bepalingen betekenen evenwel niet dat het de belastingdienst van de lidstaat van teruggaaf die eraan twijfelt of de vestiging waarvan het adres in deze verklaring wordt vermeld, economisch gezien daadwerkelijk bestaat, zou zijn verboden zich van het bestaan daarvan te vergewissen door gebruik te maken van de administratieve maatregelen welke daartoe in de communautaire regeling inzake belasting over de toegevoegde waarde zijn voorzien.

Blijkt uit de verkregen informatie dat het in de verklaring van belastingplichtigheid vermelde adres niet overeenstemt met de zetel van de bedrijfsuitoefening van de belastingplichtige en evenmin met een vaste inrichting van waaruit deze zijn handelingen verricht, dan heeft de belastingdienst van de lidstaat van teruggaaf het recht de door de belastingplichtige gevraagde teruggaaf te weigeren, waarbij het de belastingplichtige mogelijk moet blijven daartegen in rechte op te komen.

De belastingdienst van de lidstaat waar verzocht wordt om teruggaaf van de voldane voorbelasting, is in beginsel feitelijk en rechtens gebonden aan de vermeldingen in deze verklaring.

(cf. punten 40-41, 49-50, dictum 1)

2. Artikel 1, punt 1, van de Dertiende richtlijn (86/560) betreffende de harmonisatie van de wetgevingen der lidstaten inzake omzetbelasting — Regeling voor de teruggaaf van de belasting over de toegevoegde waarde aan niet op het grondgebied van de Gemeenschap gevestigde belastingplichtigen, moet aldus worden uitgelegd dat de zetel van de bedrijfsuitoefening van een vennootschap de plaats is waar de voornaamste beslissingen betreffende de algemene leiding van deze vennootschap worden genomen en waar de centrale bestuurstaken ervan worden uitgeoefend.

Bij het bepalen van de plaats van de zetel van de bedrijfsuitoefening van een vennootschap dient rekening te worden gehouden met tal van factoren, waarvan de belangrijkste zijn de statutaire zetel, de plaats van het centrale bestuur, de plaats waar de bestuurders van de vennootschap vergaderen en de plaats

— meestal dezelfde — waar het algemene beleid van deze vennootschap wordt bepaald. Ook andere elementen, zoals de woonplaats van de hoofdbestuurders, de plaats waar de algemene vergaderingen worden gehouden, waar de administratie en de boekhouding zich bevinden en waar de financiële en vooral de bankzaken hoofdzakelijk worden geregeld, kunnen in aanmerking worden genomen.

Bijgevolg kan een fictieve vestiging, zoals die welke kenmerkend is voor een „brievenbusmaatschappij” of een „schijnvennootschap”, niet worden aangemerkt als zetel van de bedrijfsuitoefening in de zin van artikel 1, punt 1, van de Dertiende richtlijn.

(cf. punten 61-63, dictum 2)